

Sygn. akt II A Ka 15/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Anna Zdziarska

Sądu Apelacyjnego Rafał Kaniok

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Artura Kaznowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2021r. sprawy:

1. M. Z. urodzonego (...) w W., syna H. i T. z domu P.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z art. 263 § 1 kk i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

2. K. Ś. (1) urodzonego (...) w W., syna C. i J. z domu Z.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk,

3. M. S. (1) urodzonego (...) w W., syna S. i B. z domu H.

oskarżonego art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

4. A. Z. (1) urodzonego (...) w W., syna R. i M. z domu S.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 252 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2020r. w sprawie XVIII K 308/18

I. utrzymuje wyrok w mocy wobec oskarżonych M. Z., K. Ś. (1), M. S. (1) i A. Z. (1),

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. H. – Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł obejmującą 23% VAT z tytułu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. Z. (1) w postępowaniu apelacyjnym,

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym z tytułu opłaty za II instancję:

- od oskarżonego M. Z. kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) zł,

- od oskarżonych M. S. (1) i A. Z. (1) kwoty po 1.400 (tysiąc czterysta) zł,

- od oskarżonego K. Ś. (1) kwotę 1.900 (tysiąc dziewięćset) zł.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II AKa 15/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2020r. w sprawie XVIII K 308/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	<i>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</i>	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. Z.	Zarzut V.	<p>PROTOKÓŁ</p> <p>przesłuchania w charakterze podejrzanego M. S. (2) wraz z załącznikami z dnia 25.11.2014r.</p>	898-914, t. XII

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Oskarżony M. Z. nie nabył dwóch jednostek broni palnej wraz z amunicją od M. S. (3) za pośrednictwem P. S..	Wyjaśnienia M. S. (3) z 4 i 6 września 2014r.	k. 890-897	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Protokół wyjaśnień M. S. (3) z 25.11.2014r. k. 898-914	Sąd Apelacyjny - co do zasady - dał wiarę wyjaśnieniom M. S. (3) złożonym w czasie czynności jego przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 25 września 2014r. Treści wyjaśnień złożonych wówczas przez M. S. (3) nie można oceniać w oderwaniu od jego wyjaśnień złożonych w tej samej dacie, kilkadziesiąt minut wcześniej, w ramach konfrontacji z P. S. (k. 232-234 t. II, k. 572 t. X). M. S. (2) odniósł się wówczas do stawianych jemu zarzutów, w szczególności przyznał się do tego, że za pośrednictwem P. S. ps. (...) sprzedał dwa karabiny dokonując rozliczenia transakcji pieniędzmi

i kilogramem amfetaminy. M. S. (2) przyznał, że nie znał osoby, której sprzedał broń z imienia i nazwiska, ale widział go parę razy wcześniej. Wprost wskazał, że P. S. pośredniczył w tej transakcji. Przyznał także to okoliczności, które świadek S. wskazał w zakresie drugiego zarzuconego mu czynu a to posiadania substancji i przyrządów wybuchowych.

W protokole z tej samej daty, z godz. 11.15 M. S. (2) wyjaśnił, że broń zamówił u niego P. S. i jemu ją sprzedał, jednocześnie wskazał, że świadek ten wraz z dwoma mężczyznami odebrał broń w B., na polu kukurydzy.

Tym samym, w zasadniczej części wyjaśnienia M. S. (2) są zgodne. Świadek spójnie wskazuje na udział w transakcji także innej osoby, aniżeli P. S.. Co przy tym istotne, M. S. (2) nie wskazywał, by modyfikował swoje wcześniejsze wypowiedzi. Z uwagi na jego rolę procesową (podejrzanego) podawał on okoliczności istotne z jego punktu widzenia. Treść protokołu nie pozwala jednak wykluczyć, by nabywcą broni była inna osoba, aniżeli P. S..

M. S. (2) przyznał wówczas, że broń widział w tym samym dniu w bagażniku samochodu świadka S., co przy uwzględnieniu okoliczności, że transakcja w zakresie zapłaty nie została sfinalizowana na polu w B., nie podważa ustaleń Sądu w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. w pkt. 13 części rozstrzygającej wyroku.

**2.2.2. Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów**

<u>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Wyjaśnienia M. S. (2) z dnia 4 i 6 września 2014r. k. 890-897	Wyjaśnienia złożone przez M. S. (2) w toku czynności przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniach 4 i 6 września 2014r, w których nie przyznał się do stawianych mu zarzutów, nie zasługują na uwzględnienie. M. S. (2) korzystał ze swoich uprawnień procesowych jako podejrzany, jednak w toku późniejszych czynności przyznał się do obu zarzuconych mu czynów, potwierdzając tym samym zeznania P. S..

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<u>Apelacja obrońcy oskarżonego M. Z..</u> 1. Obraza art. 7 kpk przez nieuzasadnione przyjęcie winy oskarżonego z przekroczeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego nie prowadzi do takiego wniosku. 2. Obraza prawa materialnego – art. 263 § 1 kk – przez błędną wykładnię pojęcia „handluje”, co doprowadziło	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne # zasadny # częściowo zasadny # niezasadne # zasadny # częściowo zasadny # niezasadne # zasadny

do nieuzasadnionego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynu stypizowanego w tym przepisie.

częściowo zasadny

niezasadne

3. *Obraza art. 53 kk przez zaniechanie rzetelnej oceny stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, które wymierzona kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co doprowadziło do wymierzenia kary zbyt surowej.*

Apelacja obrońcy oskarżonego
K. Ś. (1).

1. *Rażąca obraza art. 7 kpk poprzez:*

- *uznanie za wiarygodne zeznań świadka P. W. (1), mimo istnienia okoliczności podważających taką ocenę wynikających z tego, że świadek działał we własnym interesie chcąc skorzystać z art. 60 kk, jego relacja z uwagi na upływ czasu nie podlegała weryfikacji i nie znalazła potwierdzenia w żadnym innym dowodzie,*

- *przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny dowolnej, w tym naruszenie zasady obiektywizmu przez nieuwzględnienie dowodów świadczących na korzyść oskarżonego, w szczególności wyjaśnień jego, jak również A. Z. (1) i M. S. (1)*

i w efekcie uznanie, że zgromadzone dowody są wystarczające dla przypisania winy oskarżonemu.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na dokonaniu ustaleń faktycznych w sprawie na uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach P. W. (1) i dowolnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego a także współoskarżonych M. S. (1) i A. Z. (1).

3. Rażąca niewspółmierność kar jednostkowych oraz łącznej przez nienależyte uwzględnienie okoliczności łagodzących między innymi takich, jak upływ czasu od daty czynów, nienaganne zachowanie oskarżonego, jego stan zdrowia i sytuacja rodzinna.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1).

Obraza przepisów postępowania:

- art. 4 kpk w zw. z art. 74 § 1 kpk polegająca na naruszeniu zasady bezstronności przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę okoliczności niekorzystnych, a także uznaniu, że brak jest w sprawie dowodu z osobowych źródeł dowodowych, który mógłby posłużyć jako odnośnik przy czynieniu ustaleń faktycznych, pomimo,

że wyjaśnienia oskarżonego A. Z. (1) obalają wersję ustaloną przez Sąd,

- art. 7 kpk przez bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom i zeznaniom P. W. (1) skonfliktowanego z oskarżonym z powodu rozliczeń finansowych oraz ujawnienia A. Z. (1) jego miejsca ukrywania się, gdy dowód ten jako jedyny obciąża oskarżonego (zarzuty IX i XI),

- art. 7 kpk przez dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy i uznanie, że oskarżony pomógł zbyć pochodzący z przestępstwa samochód B. (...), podczas, gdy oskarżony A. Z. (1) wykluczył udział w nim M. S. (1) (zarzut X),

- obraza art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy i nieobiektywne uznanie, że oskarżony bez wiedzy i porozumienia z M. F. odnalazł jego samochód marki V. (...) na parkingu CH A. celem dokonania jego kradzieży z włamaniem, co pozostaje w sprzeczności z zasadami ujętymi w tym przepisie (zarzut XII),

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na oparciu orzeczenia na części materiału dowodowego z pominięciem wyjaśnień A. Z. (1) i M. S. (1) twierdzących, że motywem ich pomówienia był konflikt z P. W. (1),

- art. 424 § 1 kpk poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a także sumarycznie wymienił dowody stanowiące podstawę ustaleń faktycznych a dokonana przez Sąd ocena sprowadzała się do dania wiary dowodom obciążającym i wąskiego ich omówienia a nie dokonania kompleksowej oceny wszystkich dowodów.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. Z. (1).

1. Obraza art. 4, 7, 9, 170 § 1 pkt 2 kpk polegająca na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i jej dokonanie z naruszeniem zasad obiektywizmu i prawidłowego rozumowania, co skutkowało błędną oceną wyjaśnień oskarżonego odnośnie roli, jaką pełnił przy sprzedaży samochodu marki B. (...) i tym samym uznaniu za wiarygodne zeznań P. W. (1) a także rzekomego usiłowania podżegania tego świadka do porwania dla okupu M. B., gdy jedynym dowodem w tym zakresie są zeznania P. W. (1) skonfliktowanego z oskarżonym i błędnie sądzącego, że oskarżony poinformował CBS w R. o jego przestępczej działalności.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy poddany obiektywnej o logicznej ocenie prowadzi do odmiennego

	<p><i>wniosku w zakresie faktycznej roli oskarżonego w czynie z pkt. XIII oraz jego winy w zakresie podżegania P. W. (1) do porwania i przetrzymywania M. B. w celu uzyskania okupu.</i></p> <p><i>3. Rażąca niewspółmierność kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 291 § 1 kk, gdy czyn miał miejsce ponad 10 lat temu, a oskarżony pełnił w nim wyłącznie rolę pośrednika pomiędzy zbywcą a nabywcą M. B..</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><u>Uwagi ogólne.</u></p> <p>Z uwagi na to, że zasadniczy materiał dowodowy w sprawie stanowią relacje P. W. (1) i P. S. - współsprawców czynów zarzuconych oskarżonym - a wobec oceny zeznań tych świadków wszyscy skarżący formułują zarzuty, wskazać na wstępie należy, że z samego charakteru źródła dowodowego nie sposób wywodzić wnioski co do jego wartości. Nie jest zatem tak, że działalność przestępcza przywołanych świadków, niejako z założenia, poddaje w wątpliwość ich wiarygodność. Relacje obu świadków dotyczyły takich czynów, które ze swej istoty wymagają zaangażowania kilku osób a dotyczą obszaru działań bezprawnych, przez to niejawnych a zatem niedostępnych dla osób postronnych. Powyższe sprawia, że podstawowym osobowym źródłem wiedzy o</p>		

takich przedsięwzięciach i ich uczestnikach, są osoby w działania takie zaangażowane a zatem je popełniające. Nieuprawnione jest zatem kwestionowanie wartości zeznań świadków w oparciu o ich przestępczą działalność, skoro ta właśnie warunkuje ich wiedzę co do przedmiotu postępowania, czyniąc tym samym wiarygodnymi ich wypowiedzi. Powyższe nie oznacza jednocześnie, by dowody takie miały charakter uprzywilejowany, w takich kategoriach nie zostały potraktowane przez Sąd Okręgowy, który w wyczerpujący sposób wskazał przyczyny uznania przywołanych zeznań za wiarygodne, odwołując się w tym zakresie do całokształtu materiału dowodowego.

Odnosząc się do motywacji sprawców, którzy w związku z własną działalnością przestępczą relacjonują także co do innych uczestniczących w niej osób, nie ulega wątpliwości, że decydując się na złożenie obciążających zeznań, mają oni określony interes w przyjęciu takiej postawy procesowej. Samo to, nie czyni jednak takiego dowodu mniej wartościowym, ułomnym. W procedurze karnej obowiązuje jedna zasada oceny dowodów a to ujęty w art. 7 kpk obowiązek kształtowania przekonania sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przytoczone kryteria oceny mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku szeroko rozumianego pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu

relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (tak, m.in. SN w wyroku z 20.11.2012 r. WA 24/12, SA we W. w wyroku z 19.09.2013 r. II AKa 266/13; SA w B. w wyroku z 6.06.2013 r, II AKa 61/13; SA w K. w wyroku z dnia 25.09.2012 r. II AKa 93/12). Te okoliczności nie stanowią jednak o szczególnych kryteriach oceny takiego dowodu, skoro ich uwzględnienie nakazują właśnie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego ujęte w art. 7 kpk. Przywołana argumentacja znajduje zastosowanie w sprawie rozpoznawanej wobec zeznań P. S. i P. W. (1). Obaj świadkowie relacjonując na temat przestępstw oskarżonych, nie umniejszają w nich własnej, znaczącej roli, co istotne, ich zeznania znajdują wsparcie w innych dowodach, w części także w wyjaśnieniach oskarżonych.

Wobec przywołanych okoliczności, a wbrew stanowisku skarżących, stwierdzić należy, że oceny i ustalenia Sądu Okręgowego poczynione także na podstawie zeznań przywołanych świadków, jako rzeczowe i logiczne nie naruszają zasad ujętych w art. 7 kpk, a sami skarżący nie wskazali skutecznych argumentów do odmiennych wniosków.

Apelacja obrońcy oskarżonego
M. Z..

Zarzut 1:

Sąd Okręgowy nie uchybił kryteriom art. 7 kpk przy ocenie zeznań P. S.. Podnieść należy, że relacja tego świadka nie stanowi jedyne obciążającego oskarżonego dowodu, znajduje bowiem istotne wsparcie w wyjaśnieniach oskarżonego, co skarżący albo pomija, albo bagatelizuje.

I tak, w zakresie udziału oskarżonego w obrocie 1100 gramami kokainy (czyn przypisany w pkt. 10), P. S. relacjonował w tym zakresie konsekwentnie (k. 159 t. I, k. 571, t. X) a jego zeznania oskarżony potwierdził (k. 294 t. IVa, k. 209 t. VIII ...razem z P. zmieszaliśmy z kofeiną i lidokainą... czystej kokainy zrobiłem 500 gram... Następna taka operacja do dwóch tygodni...razem z P. zacząłem znowu mieszać narkotyk... w zarzucie mam 600 gram, ale P. mówił mi, że zrobił 500 gram, jednak nie wykluczam, że mógł zrobić 600 gram...). W takich warunkach nie sposób przyjąć, w czym obrońca upatruje wadliwości ocen i ustaleń Sądu w zakresie przywołanego zarzutu.

Nie znajduje żadnego uzasadnienia stanowisko obrońcy, by przypisując oskarżonemu handel bronią i rozliczenie tej transakcji amfetaminą, Sąd uchybił regulacji art. 7 kpk.

Sąd słusznie wskazał na konsekwentne w zakresie tego czynu zeznania P. S.. Świadek wskazywał, że on i M. S. (2) pośredniczyli w zakupie broni przez oskarżonego od osoby z P. określanej pseudonimem (...). Zeznania świadka znajdują wsparcie w relacji M. S. (2), który potwierdził przedmiot transakcji (dwa karabiny), jej miejsce (pole kukurydzy w B.) i sposób zapłaty (pieniądze i kilogram amfetaminy).

Świadek przyznał także, że broń sprzedał za pośrednictwem Afgana, czyli P. S. i to, że nie znał osoby, której ją sprzedał (k. 233v t. II, protokół konfrontacji). Powyższe przeczy stanowisku oskarżonego, że to P. S. był nabywcą broni a on na ten cel pożyczył mu pieniądze (k. 294 t. IVa, k. 209 t. VIII).

Ustaień Sądu w analizowanym zakresie nie podważają okoliczności wynikające z wyjaśnień M. S. (2) złożonych w tej samej dacie, co czynność jego konfrontacji z P. S.. Protokół tych wyjaśnień M. S. (2), z inicjatywy oskarżonego, został dołączony do akt sprawy na etapie postępowania apelacyjnego (M. S. (2) zmarł 8 maja 2015r. k. 242, t. II). M. S. (2) podał wówczas, że broń w pudełku przywiózł z G., pojechał z nią na B., gdzie przyjechał także P. S. ps. (...) z dwoma osobami. Podejrzany wskazał Afgan i jeszcze jeden chłopak z samochodu poszedł w pole kukurydzy z pudełkiem... ja czekałem w swoim samochodzie. Wyszli z kukurydzy i wsiedli z pudełkiem do samochodu i odjechali. W efekcie, zeznania P. S. i M. S. (2) w analizowanym zakresie pozostają spójne, co istotne, choć oskarżony inaczej wskazuje przyczyny, dla których był wówczas obecny na polu w B. przy przekazaniu broni, to jednak przyznaje, że zdarzenie takie, z jego udziałem, miało miejsce.

Wyjaśnienia M. S. (2) z 25 listopada 2014r., wbrew stanowisku oskarżonego, nie podważają relacji P. S., by to oskarżony nabył broń przywiezioną przez niego z P.. W toku tych złożonych podczas konfrontacji M. S. (2) wskazał, że świadek S. pośredniczył w sprzedaży broni, przyznał, że jej nabywcę widział parę razy, ale go nie zna,

przy czym takiej treści wyjaśnienia złożył po ujawnieniu wyjaśnień P. S.. W toku przesłuchania, które miało miejsce tuż po zakończeniu konfrontacji, M. S. (2) wskazał, że broń sprzedał P. S., który po jej przekazaniu, w celu rozliczenia transakcji, kazał mu przyjechać pod dom swojej matki. Z relacji M. S. (2) nie wynika, by w czasie jego spotkania ze świadkiem S. pod domem jego matki, świadek był już bez towarzyszących mu mężczyzn. Nadto, co istotne, w toku tego przesłuchania M. S. (2) nie wycofał się z wyjaśnień, które złożył chwilę wcześniej, potwierdzając w nich, w szczególności, że transakcja sprzedaży broni odbyła się w B., na polu kukurydzy, a P. S. nie był wówczas sam. W konsekwencji, nieuprawnione jest stanowisko oskarżonego, by wyjaśnienia M. S. (2) z dnia 25 listopada 2014r. podważały jego wcześniejsze wypowiedzi.

Niezależnie od powyższego, raz jeszcze należy wskazać, że oskarżony nie kwestionuje swojego udziału we wskazanej transakcji, w szczególności wiedzy co do tego, że jej przedmiotem była broń palna. Takie przedsięwzięcia mają charakter nielegalny, bezprawny, stąd udział w nich biorą wyłącznie osoby, które w taki proceder są zaangażowane. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał, że w świetle kryteriów wskazanych w art. 7 kpk, to zeznania P. S. co do przebiegu i uczestników transakcji w pełni zasługują na wiarę. Gdyby oskarżony nie był nabywcą broni a jedynie osobą pożyczającą świadkowi środki na ten cel, nie byłoby powodów do jego udziału w takim spotkaniu. Uwzględniając zatem całokształt przywołanych okoliczności, nie sposób zgodzić się z obrońcą,

by poza zeznaniami pojedynczego świadka nie było żadnych dowodów obciążających oskarżonego w zakresie przestępstwa zarzuconego mu w pkt. IV.

Dla ustaleń w analizowanym zakresie nie mają zasadniczego znaczenia zdarzenia, które miały miejsce po zatrzymaniu w 2013r. E. S.. W tym przedmiocie P. S. zeznawał zarówno w śledztwie, jak i na rozprawie (k. 171-172 t. I, k. 571 t. X). Z jego relacji, ale także M. S. (2) wynika, że po zatrzymaniu E. S. i innych osób, P. S. przekazał M. S. (2) do przejrzenia i wyczyszczenia materiały wybuchowe, którymi wcześniej dysponował jego brat. Wskazał nadto, że torbę z bronią, pochodzącą z tego samego źródła zawiózł do brata oskarżonego, pseudonim (...), który część jej zawartości zatrzymał, a to, co zwrócił, świadek odwiózł na działkę brata w J.. P. S. podał w końcu, że karabiny, które za jego pośrednictwem kupił oskarżony, były następnie w posiadaniu brata oskarżonego, czyli ps. (...) (k. 171-172 t. I, k. 571 t. X). W kontekście tych okoliczności wskazać należy, że przedmiotem zarzutu postawionego oskarżonemu był udział w handlu bronią w 2009r. i to, że – jak wskazuje obrona - dalszych losów dwóch sztuk broni nie ustalono, nie oznacza braku warunków do przypisania oskarżonemu winy. Nie ma przy tym racji oskarżony, gdy podnosi, że w toku przesłuchania w dniu 25 listopada 2014r. (protokół dołączony w postępowaniu apelacyjnym) M. S. (3) podał, że broń, którą przywiózł z G. po zatrzymaniu w 2013r. E. S. przekazał mu jego brat P.. M. S. (2) podczas czynności okazania materiału poglądowego stwierdził, że karabin uwidoczniony na zdjęciu

jest taki sam, jak jeden z tych, które przywiózł z G.. Powyższe w żadnej mierze nie uprawnia do wniosku, że był to ten sam karabin, ani tego, by w/w otrzymał go od P. S..

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska obrońcy, by wiarygodność świadka P. S. podważył przebieg czynności jego konfrontacji z oskarżonym. Z dokumentującego tę czynność protokołu wynika, że świadek potwierdził tożsamość oskarżonego, jak również to, jakie przestępstwa wspólnie popełnili, stanowczo przy tym kwestionując odmienne wyjaśnienia M. Z. (k. 460-463 t. IVa, k. 211 t. VIII). Wbrew twierdzeniu obrońcy, w toku czynności świadek odpowiadał także na pytania oskarżonego (k. 462-463, t. IVa). Co przy tym istotne, oskarżony pytany w toku konfrontacji o przyczyny, dla których świadek miałby go rzekomo bezpodstawnie pomawiać podał, że ciężko jest mu powiedzieć, dlaczego tak jest, wprost przyznał ja nie jestem skonfliktowany z P. S. (k. 462). Powyższe wskazuje zatem, że świadek nie miał żadnego motywu, by niezgodnie z rzeczywistością obciążać oskarżonego.

Co do przypisanego oskarżonemu udziału w obrocie heroiną, to także w tym zakresie oceny i ustalenia Sądu Okręgowego znajdują uzasadnienie w materiale dowodowym sprawy. Niezależnie od treści zeznań P. S., sam oskarżony w części potwierdził, że ze świadkiem uczestniczył w obrocie heroiną (k. 295 t. IVa, k. 209 t. VIII), a ostatecznie przyznał się do czynu zarzuconego mu w pkt. VI aktu oskarżenia (k. 436-439, t. IVb, k. 211 t. VIII), co przy tym istotne wyjaśnienia w tym przedmiocie złożył na własną prośbę przed Sądem. Tym samym,

stanowisko obrońcy, by w tym zakresie oskarżony i świadek nie współpracowali jest nieuprawnione, bo sprzeczne z treścią dowodów.

Zarzut 2:

Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku obrońcy, trafnie uznał, że nawet jednorazowa czynność nabycia broni, jak ma to miejsce w stanie dowodowym sprawy, realizuje znamię handlu bronią w rozumieniu art. 263 § 1 kk. Ujętym w przepisie handlem jest bowiem obrót bronią w każdej postaci w wymiarze hurtowym, jak i detalicznym, co oznacza, że nawet pojedyncza i jednorazowa transakcja wymóg ten spełnia (tak Z. Cwiakalski w Komentarzu do kodeksu karnego pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Część szczególna, t. II, LEX). Podnieść przy tym należy, że sam oskarżony kwestionując, by był stroną nabycia za pośrednictwem M. S. (2) dwóch karabinów, przyznał, że celem transakcji było osiągnięcie zysku z obrotu bronią (k. 438 t. IVb, k. 211 t. VIII). W konsekwencji, z wyjaśnień samego oskarżonego wprost wynika, że w stanie faktycznym sprawy broń przywieziona przez M. S. (2) była przedmiotem handlu w rozumieniu art. 263 § 1 kk.

Zarzut 3:

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska obrońcy, by kara orzeczona wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt. 10 wyroku była następstwem braku należytego uwzględnienia tych okoliczności, które wskazano w art. 53 kk.

Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu każdą z kar jednostkowych uwzględnił te okoliczności, które zgodnie z przywołanym przepisem mają

znaczenie dla rozstrzygnięcia w tym zakresie. Co do czynu z art. 56 ust. 3 ustawy narkotykowej obejmującego udział w obrocie kokainą, Sąd słusznie dostrzegł wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości tego czynu wynikający z rodzaju i wielkości środka ujętego w zarzucie, a także przedmiotu ochrony jakim jest zdrowie publiczne. Słusznie także przyjął, że okolicznością obciążającą oskarżonego jest działanie w warunkach art. 65 § 1 kk a także jego wielokrotna karalność (k. 147-148, t. VIII).

Podnieść przy tym należy, że zasadniczą miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji, który w przypadku oskarżonego w żadnej mierze nie może być uznany za nadmierny, skoro pomimo zdecydowanej przewagi okoliczności obciążających, wymierzona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaledwie minimalnie przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia. Tak ukształtowana kara jest sankcją sprawiedliwą, zasłużoną, spełni przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, bowiem uwzględniając dotychczasowy sposób życia oskarżonego, trudno prognozować, by względem jego osoby wychowawczy aspekt kary mógł mieć znaczenie priorytetowe.

Mając na względzie charakter i okoliczności przypisanych oskarżonemu czynów, także sposób ukształtowania kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji, nakazuje wykluczyć, by kara ta była nazbyt surowa, tym bardziej surowa w stopniu wskazanym w art. 438 pkt 4 kpk.

Apelacja obrońcy oskarżonego
K. Ś. (1).

Zarzuty 1 i 2.

Mając na względzie argumentację wskazaną we wstępnej części uzasadniania, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, by u podstaw ustaleń faktycznych dotyczących K. Ś. (1) legła wadliwa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów. Wbrew stanowisku skarżącego, analiza relacji świadka P. W. (1), w kontekście wyjaśnień pozostałych oskarżonych, doprowadziła Sąd do słusznego wniosku, że to jego zeznania są prawdziwe a jako takie stanowią wartościową podstawę ustaleń faktycznych.

Podzielając zatem oceny i ustalenia Sądu dotyczące oskarżonego K. Ś. (1) wskazać należy, że choć zeznania P. W. (1) stanowią zasadniczy dowód w tym zakresie, to jednak w części zostały pozytywnie zweryfikowane. Wskazać chociażby należy, że oskarżony M. S. (1) przyznał, że świadek przekazał mu samochód marki H. (...) abym go zalegalizował, wyjaśnił także, że świadek współpracował z oskarżonym A. Z. (1) ps. (...), który trudnił się m. in. legalizacją kradzionych samochodów i leasingu (k. 25 t. VI, k. 212 t. VIII). Oskarżony A. Z. (1) wyjaśnił natomiast, że do P. W. (1) zwrócił się o „załatwienie” B. (...), czyli pojazdu tej marki z kradzieży i pośredniczył w jego sprzedaży (k. 197 t. VIII), przyznał, że wiedział o tym oskarżony M. S. (1), jak również, że załatwiał fałszywe brify dla M. S. (1) (k. 62-65 t. VI, k. 201 t. VIII). Przywołane wyjaśnienia o tyle pozytywnie weryfikują zeznania P. W. (1), że wskazują na zakres i

przedmiot działalności całej trójki, ten zaś obejmował tzw. „legalizację” kradzionych pojazdów. Nie ulega zatem wątpliwości, że P. W. (1), z racji bezpośredniego udziału w takich przestępstwach, dysponował wiedzą co do ich okoliczności, w tym uczestników. Podnieść przy tym należy, że zgodnie z wyjaśnieniami A. Z. (1), B. miało pochodzić z terenu W., jednocześnie oskarżony ten nie wiedział szczegółowo, skąd P. W. (1) miał przedmiotowy pojazd. W efekcie, zeznania przywołanego świadka, nie stanowią odosobnionego dowodu, który nie podlega żadnej weryfikacji, skoro w części potwierdzają je wyjaśnienia współoskarżonych. Świadek relacjonując co do własnej działalności przestępczej i innych osób w nią zaangażowanych podawał okoliczności, który wynikały z jego wiedzy, przy czym nie ujawniły się powody, które mogłyby poddać w wątpliwość prawdziwość jego wypowiedzi. Wskazać należy, że świadek w toku czynności okazania precyzyjnie wskazał rolę oskarżonego K. Ś. (1) w swojej działalności przestępczej, identyfikując go jako osobę, którą zna z zakładu karnego i od której kupił B. dla A. Z. (1) i H. dla M. S. (1). W takich warunkach, przy zastosowaniu kryteriów ujętych w art. 7 kpk, brak jest podstaw do kwestionowania wartości dowodowej jego zeznań.

Argumentu ku temu nie może stanowić odwoływanie się przez obrońcę do braku ustalenia przez Sąd kolegi, z którym, zgodnie z zeznaniami P. W. (1), oskarżony miał współpracować, w szczególności w jego obecności przekazać oba samochody. Podnieść należy, że świadek wprost wskazał, że mężczyzny tego nie znał

(k. 299 t. II, k. 366 t. IX), zatem uwzględniając taki sposób ukształtowania materiału dowodowego, jego ustalenie było niemożliwe.

Okoliczności, które obrońca przywołuje w apelacji, nie upoważniają oceny, by zeznania P. W. (1) były wewnątrznie sprzeczne. To, czy w sprawie B. świadek rozmawiał z oskarżonym osobiście, czy telefonicznie, nie ma aż takiego znaczenia dla przedmiotu postępowania, by na tej podstawie formułować wnioski co do wartości zeznań świadka. Choć oskarżeni M. S. (1) i A. Z. (1) zaprzeczyli, by znali K. Ś. (1), to także ta okoliczność nie podważa wiarygodności P. W. (1), skoro to właśnie świadek był pośrednikiem pomiędzy nimi. Tym samym, wymienieni i K. Ś. (1) nie musieli się bezpośrednio kontaktować.

W konsekwencji, argumenty wskazane w apelacji nie mogą stanowić skutecznej przeciwwagi dla ocen i ustaleń Sądu Okręgowego, który rzeczowo wskazał, dlaczego wartościową ku temu podstawę stanowią zeznania P. W. (1).

Zarzut 3.

Brak jest podstaw do uznania zarzutu apelacji, by kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonego, jak i kara łączna, były surowe w stopniu, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 kpk.

Analizując te okoliczności, które Sąd pierwszej instancji uwzględnił rozstrzygając w zakresie kar, stwierdzić należy, że Sąd miał na uwadze wskazania art. 53 kk. Sąd słusznie uznał, że K. Ś. (1) popełnił czyny o znacznym stopniu społecznej szkodliwości

wynikającym chociażby z wartości pojazdów będących przedmiotem paserstwa. Istotną okolicznością obciążającą oskarżonego jest także jego wielokrotna karalność, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów (k. 148-149 t. VIII).

Podstawową miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji, który w przypadku oskarżonego w żadnej mierze nie może być uznany za nadmierny, skoro pomimo zdecydowanej przewagi okoliczności obciążających, kary jednostkowe zostały orzeczone w wymiarze poniżej połowy ustawowego zagrożenia, zaś kara łączna w oparciu o zasadę asperacji. Tak ukształtowane kary, w tym łączna, są sankcjami sprawiedliwymi, zasłużonymi, spełnią przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, bowiem uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym kryminalną przeszłość oskarżonego, trudno prognozować, by względem jego osoby wychowawczy cel kary mógł mieć znaczenie priorytetowe.

Trafności ocen i ustaleń w zakresie kary nie zmieniają te okoliczności, do których obrońca odwołuje się w apelacji. To, że oskarżony leczył się z powodu choroby nowotworowej (k. 190, t. VIII), a aktualnie, zgodnie z oświadczeniem obrońcy, pracuje i prawidłowo realizuje swoje obowiązki rodzinne, nie stanowi okoliczności tego typu, by złagodzić orzeczoną wobec niego karę. Konieczność wykonania kary jest typową konsekwencją skazania, co dla osoby z taką przeszłością jak K. Ś. (1), nie może być zaskoczeniem. Samo to, że oskarżony jest po leczeniu onkologicznym i z tego tytułu uczęszcza na badania

kontrolne nie stanowi powodu do złagodzenia orzeczonych kar, skoro ich wymiar nie sposób uznać za surowy, tym bardziej surowy w stopniu nadmiernym.

Apelacja obrońcy oskarżonego
M. S. (1).

Do zarzutów tego skarżącego znajdują zastosowanie argumenty podniesione w części wstępnej uzasadnienia obejmujące ogólne uwagi dotyczące wartości dowodu z pomówienia.

Podzielając oceny i ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie tego oskarżonego, w pierwszej kolejności dostrzec należy, że M. S. (1) nie kwestionuje tego, że popełniał przestępstwa polegające m. in. na „legalizacji” kradzionych samochodów, czy też udziale w obrocie narkotykami (k. 23-26 t. VI, k. 212 t. VIII). Nie neguje również swojej wiedzy, że działalnością taką zajmował się świadek P. W. (1). Powyższe świadczy o tym, że świadek ten, z uwagi na usytuowanie w środowisku przestępczym, miał bezpośrednią wiedzę co do tego, kto i czym w środowisku tym się zajmuje, tym bardziej, gdy chodziło o jej tożsamy przedmiot.

Wbrew stanowisku obrońcy, dokonując oceny dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych co do czynów zarzuconych M. S. (1), Sąd nie uchybił kryteriom z art. 7 kpk, ani zasadzie z art. 410 kpk. W uzasadnieniu wyroku, Sąd odniósł się do wszystkich dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w zakresie zarzutów oskarżonego i wskazał, które i w jakim zakresie uznał za wiarygodne, a którym atrybutu tego odmówił i co legło u podstaw takiej oceny.

Argumentacja Sądu jako rzeczowa i logiczna zasługuje na uwzględnienie.

Nie ma racji skarżący, gdy podnosi, że oskarżonego obciążają wyłącznie zeznania P. W. (1), które nie podlegają żadnej weryfikacji, podczas, gdy znajdują one częściowe wsparcie w materiale dowodowym sprawy. Wskazać chociażby należy, że oskarżony M. S. (1), choć podaje inne okoliczności zdarzeń, to jednocześnie przyznał, że H. (...) otrzymał od świadka w celu jej „zalegalizowania” (k. 25 t. VIa, k. 212 t. VIII). Oskarżony potwierdził, że P. W. (1) poznał z A. pseudonim (...) (tj. oskarżonym A. Z. (1)), bo ten miał dostęp do dokumentów służących „legalizacji” kradzionych samochodów. Wskazał nadto, że ze świadkiem jeździł kradzionym B. (...), ale pojazd ten był już „zalegalizowany” (k. 50-53 t. VI, k. 212 t. VIII). W zakresie kradzieży V. (...) z parkingu CH A., oskarżony wyjaśnił, że wraz z P. W. (1) zabrał ten samochód, ale było to ustalone z właścicielem w ramach tzw. zgłoszeniówki (k. 80-83 t. VI, k. 212 t. VIII). Tym samym, choć oskarżony kwestionuje swoją winę, to w części potwierdza udział w zdarzeniach odzwierciedlonych w postawionych jemu zarzutach.

W zakresie udziału w obrocie amfetaminą wskazać należy, że P. W. (1) zeznał, że amfetaminę nabywał od E. S. (k. 296, 398 t. IX; k. 250, 254, 283 t. II; k. 365-366 t. IX). Tego świadka jako dostawcę amfetaminy w ramach jednej transakcji wskazał także oskarżony (k. 23-26 t. VI, k. 212 t. VIII). Sam E. S. w toku czynności okazania wizerunku P. W. (1), wskazał go jako jednego z dużych odbiorców amfetaminy w latach 2010-2011 (k. 146 t. I; k. 294 t. IX).

Oskarżony A. Z. (1) przyznał natomiast, że znał M. S. (1) i wiedział od niego, jak „załatwić” dokumenty na kradzione samochody (k. 197 t. VIII), potwierdził, że oskarżony wiedział, że jest „potrzebne” B., choć w samej transakcji nie uczestniczył, wyjaśnił także, że S. i W. mieli jakieś swoje samochodowe rozliczenia i M. S. (1) nie do końca się rozliczył (k. 201 t. VIII) a nadto przyznał, że w latach 2010-2011 załatwiałem fałszywe brify dla M. S. (1) (k. 65 t. VI, k. 201 t. VIII). Wskazać w końcu należy, że A. Z. (1) częściowo przyznał się do paserstwa B. (...).

Przywołanie tych wszystkich okoliczności służy wykazaniu, że zeznania P. W. (1), także w zakresie dotyczącym zarzutów M. S. (1), nie stanowią jedyne, zatem osamotnionego dowodu, bowiem choć w ograniczonym zakresie, to jednak podlegają częściowej weryfikacji, która uprawnia do wniosku, że oskarżony ten zajmował się „legalizowaniem” kradzionych samochodów, jak też uczestniczył w obrocie amfetaminą.

Powyższe nakazuje wykluczyć twierdzenie oskarżonego, a aktualnie także stanowisko apelacji, by P. W. (1) bezpodstawnie pomawiał M. S. (1) o udział w przestępstwach objętych aktem oskarżenia w rozpoznawanej sprawie. Chybione jest wskazywanie, że motywem takiego działania świadka miało być wystawienie go przez oskarżonego CBS w R. (k. 402 t. X), skoro P. W. (1) zeznając na powyższą okoliczność wskazał, że to ps. (...), czyli oskarżony A. Z. (1) wydzwonił mnie i wystawił (k. 261 t. II, k. 365 t. IX). Powyższe wprost wynika z wyjaśnień A. Z. (1), które szeroko przytacza autor apelacji (k. 195-198

t. VIII), choć przywołany fragment przeczy temu, by P. W. (1) uważał, że to M. S. (1) wystawił go policji (k. 6 apelacji).

W zakresie kradzieży V. (...) z parkingu CH A. nie sposób zgodzić się z obrońcą, że z uwagi na miejsce zaparkowania pojazdu, jego odnalezienie przez oskarżonego i P. W. (1) uznać należy za nieprawdopodobne. Skarżący pomija, że kradzież samochodu leasingowanego przez M. F. nie była przypadkowa, a wcześniej przez obu sprawców zaplanowana. W tym właśnie celu w okresie, gdy pojazd ten został użyty P. W. (1), świadek z oskarżonym dorobili do niego klucze. Sąd Okręgowy słusznie także ustalił, że kradzieży dokonali po tym, jak P. W. (1) ustalił w rozmowie z M. F., gdzie ten się znajduje i gdzie zaparkował samochód. Uwzględniając przy tym okoliczność, że oskarżony nie zaprzecza, że pojazd taki wraz z P. W. (1) zabrał z parkingu A., trafność ocen i ustaleń Sadu także co do tego czynu nie może budzić wątpliwości.

Uwzględniając tak ukształtowany materiał dowodowy nie sposób zgodzić się z zarzutami apelacji, by ustalenia faktyczne wobec M. S. (1) były błędne z powodu niewiarygodności zeznań P. W. (1). Skoro relacja tego świadka, choć w ograniczonym zakresie, to jednak została zweryfikowana, nie sposób przyjąć, że nie może stanowić podstawy prawidłowych ustaleń faktycznych.

W omówionych warunkach stanowisko skarżącego, by w sprawie zaistniał stan, do którego odwołuje się art. 5 § 2 kpk jest chybiony i to w stopniu oczywistym. Wątpliwości, o jakich mowa w przywołanym

przepisie to takie, które istnieją pomimo wyczerpania przez sąd możliwości dowodowych i oceny efektów postępowania zgodnej z kryteriami art. 7 kpk (tak SN w postanowieniu z dnia 10.10.2013 r, V KK 119/13, LEX nr 1400594). Sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca. Sąd Okręgowy ocenił zebrane w sprawie dowody kierując się wskazaniem wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. W takich warunkach art. 5 § 2 kpk nie mógł znaleźć zastosowania.

Mając na względzie przywołane okoliczności, jak również słuszną argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego, zarzuty apelacji wobec ich bezzasadności nie mogły spowodować uwzględniania zawartych w niej wniosków.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. Z. (1).

Zarzuty 1 i 2.

Wobec apelacji obrońcy oskarżonego A. Z. (1) i wyrażonym w niej zastrzeżeniach co do wartości zeznań P. W. (1) jak i możliwości czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych, zastosowanie znajduje argumentacja przedstawiona we wstępnej części uzasadnienia a dotycząca oceny dowodu z pomówienia.

Odnosząc się natomiast do ocen i ustaleń Sądu wprost dotyczących zarzutów oskarżonego A. Z. (1), stwierdzić należy, że skarżący nie przedstawił argumentów mogących je podważyć. W oparciu o kryteria ujęte w art. 7 kpk, Sąd poddał ocenie wyjaśnienia

oskarżonego i zeznania P. W. (1) a wnioski, które na ich podstawie sformułował rekonstruując stan faktyczny sprawy, są w pełni uzasadnione.

Oskarżony A. Z. (1), zasadniczo wykluczał swój udział w zarzucanych mu czynach, podobnie jak współoskarżonych, ewentualnie umniejszał go stosownie do efektów postępowania dowodowego, przerzucając odpowiedzialność na osoby mające w sprawie status świadków.

Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia faktyczne w zakresie zarzutów oskarżonego słusznie za ich podstawę przyjął zeznania P. W. (1). Świadek konsekwentnie wskazywał, że samochód B. (...) został zamówiony przez A. Z. (1) a on za pośrednictwem oskarżonego K. Ś. (1) samochód taki załatwił. Podał także, że to ten oskarżony przekazał mu pieniądze za pojazd, on natomiast oddał je oskarżonemu K. Ś. (1), czyli dostawcy samochodu. Powyższa okoliczność wprost wynika także z tych zeznań świadka P. W. (1), które obrońca przytacza w apelacji. Jeżeli uwzględnić, że okoliczności te przyznał sam oskarżony, który wyjaśnił w szczególności, że to on pieniądze za samochód przekazał P. W. (1) (k. 197, t. VIII), to słuszność ustaleń Sądu w tym zakresie nie może budzić wątpliwości.

W kontekście przywołanych okoliczności nie może się obronić stanowisko obrońcy, by zeznania P. W. (1) były wyłącznie odwetem za wsypanie świadka po zatrzymaniu oskarżonego przy rejestracji samochodu marki V. (...).

Podobna argumentacja znajduje zastosowanie do ustaleń Sądu

dotyczących przypisanego oskarżonemu usiłowania podżegania do porwania i przetrzymywania dla okupu M. B.. W tym zakresie wskazać należy, że zgodnie z wyjaśnieniami A. Z. (1), P. W. (1) nie należał do znajomych małżeństwa B., nie był u nich (k. 200). Okoliczność ta wynika także z zeznań świadka, który przyznał, że nic mu nie mówią dane M. B., nie znał takiej osoby, natomiast oskarżony nakłaniał go do porwania dla okupu swojego kolegi o imieniu M.. P. W. (1) zeznał, że od oskarżonego wiedział, że małżonkowie B. mają znaczne środki finansowe – ok. 500.000zł - z oszustwa przy sprzedaży mieszkania i że żona M. B. na pewno zapłaci za niego okup. Wskazał także, że A. Z. (1) jako „przyjaciół rodziny” miał się podjąć pośrednictwa w zapłaceniu okupu (k. 291 t. II, k. 366 t. IX). Nie ulega wątpliwości, że źródłem takiej wiedzy świadka mógł być wyłącznie oskarżony, który utrzymywał bliskie relacje z małżeństwem B. i miał wiedzę co do ich wzajemnych relacji i sytuacji materialnej. Skoro świadek osób tych nie znał, nie było innych powodów do jego zainteresowania ich życiem, w szczególności stanem majątkowym, aniżeli ten, który świadkowi przedstawił oskarżony. Jednocześnie z zeznań M. B. wynika, że oskarżony z jego rodziną pozostawał nie tylko w bliskich, ale wręcz przyjacielskich relacjach. Z tego właśnie powodu wiedział o sprzedaży mieszkania (przy nim przychodzili klienci), miał wiedzę, za jaką cenę mieszkanie to zostało sprzedane, a także, że po spłacie długów zbywcom zostało ok. 500.000-600.000zł, zatem taka kwota, na jaką świadek P. W. (1) wskazywał w swoich zeznaniach (k. 11 t. VII, k. 611v t. XI zeznania M. B.; k. 291 t. II, k. 366 t. IX

zeznania P. W.). Wskazać w końcu należy, że oskarżony był winien małżonkom B. kwotę 10.000zł i choć pierwotnie temu zaprzeczał, to ostatecznie okoliczność tą przyznał (k. 65 t. VI, k. 201 t. VIII).

W zakresie naruszenia zasady bezpośredniości przy przeprowadzeniu dowodu z zeznań M. B., podnieść należy, że świadek ten oskarżonego nie obciążył, w szczególności nie wskazywał, by miał wiedzę, że oskarżony planował jego uprowadzenie. W zakresie stanowiska skarżącego, jak i samego oskarżonego, co do tego, co planował zrobić z zakupionym za pośrednictwem P. W. (1) samochodem B., to okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego za paserstwo tego pojazdu. Powtórzyć bowiem należy, że oskarżony nie kwestionuje, że to on kradziony samochód odebrał i zapłacił za niego P. W. (1), stąd tak w zakresie opisu czynu, jak i jego oceny prawnej rozstrzygnięcie Sądu w tym zakresie nie budzić wątpliwości.

Zarzut 3.

Brak jest podstaw do uznania za uzasadniony zarzutu apelacji, by kara orzeczona wobec oskarżonego za przestępstwo paserstwa samochodu B. (...) była karą surową i to w stopniu, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 kpk.

Analizując te okoliczności, które Sąd pierwszej instancji uwzględnił rozstrzygając w zakresie kary za ten czyn, stwierdzić należy, że Sąd miał na uwadze wskazania art. 53 kk. Sąd słusznie uznał, że A. Z. (1) popełnił czyn o wysokim stopniu społecznej szkodliwości wynikającym chociażby z wartości pojazdu będącego jego

przedmiotem. Okolicznością obciążającą oskarżonego jest także jego wielokrotna karalność za przestępstwa godzące w różne dobra prawne, także przeciwko mieniu (k. 151-152 t. II, k. 21-41, k. 39).

Podstawową miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji, który w przypadku oskarżonego w żadnej mierze nie może być uznany za nadmierny, skoro pomimo przewagi okoliczności obciążających, kwestionowana przez skarżącego kara została orzeczona w wymiarze poniżej połowy ustawowego zagrożenia, kara za czyn z pkt. XIV aktu oskarżenia - przy nadzwyczajnym jej złagodzeniu, zaś kara łączna - w oparciu o zasadę asperacji. Tak ukształtowane kary, w tym łączna, są sankcjami sprawiedliwymi, zasłużonymi, spełnią przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, a uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym kryminalną przeszłość oskarżonego, trudno prognozować, by względem jego osoby wychowawczy cel kary mógł mieć znaczenie priorytetowe.

Wniosek

We wszystkich apelacjach – o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności zarzutów.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość zaskarżona.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych i brak podstaw do zmiany wyroku z urzędu.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. H. kwotę 738 zł, obejmującą 23% VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. Z. (1), stosownie do treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5, § 2 pkt 1 i § 3 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019. 18 jt.).

Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym opłaty, których wysokość ustalił na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

7. PODPIS

Anna Zdziarska Ewa Gregajtys Rafał Kaniok

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. Z.;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	Uchylenie	#	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. Ś.;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Stwierdzenie winy.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. S. (1);		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Stwierdzenie winy;		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. Z.;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana